

Сон у морі зірок

КУПИТИ

Про книгу

Під час планового дослідження не колонізованої планети Кіра Наварес знаходить незрозумілу інопланетну реліквію. Спочатку вона тішиться таємничою знахідкою, але її захоплення перетворюється на страх, коли стародавній пил навколо неї починає оживати. Перший контакт із пилком зовсім не такий, як представляла Кіра, він приносить нові відкриття та трансформацію, яка підштовхне її до розуміння межі людських можливостей. Відкриття Кірі призводить до війни серед зірок, тож вона відправляється на місію, яка охоплює всю галактику. Поки Кіра долає небезпеку і власні жахи, світ і його колонії загрожує знищення. Тож Кіра стає єдиною надією людства на спасіння. Чи зможе вона врятувати Світ від знищення?

Як завжди, присвячується моїй родині

*А також науковцям, інженерам та мрійникам, які працюють над тим,
щоб побудувати наше майбутнє серед зірок*

..Божистої крові потомку,
Сину Анхіса, троянче, легкий перехід до Аверна,
Вдень і вночі там чорна Дітова брама відкрита,
Тільки вернутися звідти і вийти на світ цей небесний —
Це уже труд, це справа велика.

ВЕРГІЛІЙ. ЕНЕЇДА. КНИГА 6, 125-129
ПЕРЕКЛАД М. БЛИКА

Розділ 1

Сни

1.

Помаранчевий газовий гігант Зевс висів низько над обрієм — величезний і важкий він сяяв рудим тьмяним світлом. Навколо нього виблискувало безліч зірок, що яскраво проступали на тлі чорноти космосу, а під невсипущим оком гіганта простягалася сіра пустка, встелена камінням.

Кілька будівель притискалися одна до одної посеред практично безлюдної місцини. Куполи, тунелі, оранжереї з вікнами — самотній осередок тепла і життя серед чужорідного середовища.

У тісній лабораторії дослідницької бази Кіра з усіх сил намагалася витягти секвенатор з ніші в стіні. Машина була не надто великою, проте важкою, і вона ніяк не могла добре її вхопити.

— Чорт забирай, — пробурмотіла вона і змінила позу.

Більшість їхнього обладнання залишиться на Адрастеї, яка за розміром подібна до Землі і яку вони досліджували останні чотири місяці. Більшість обладнання, але не все. Секвенатор був частиною базового набору ксенобіолога, тому куди Кіра — туди й він. Крім того, колоністи, які незабаром прибудуть на «Шакті-Ума-Саті», матимуть новіші моделі, кращі, ніж ця бюджетна експедиційна модель, яку їй надала компанія.

Кіра знову взялася тягнути. Її пальці зісковзнули, і вона різко втягнула повітря, коли металевий край порізав їй долоню. Відпустивши прилад, вона побачила тонку смужку крові, що просочилася крізь шкіру.

Вона скривила губи і сильно вдарила по секвенатору. Це не допомогло. Тримаючи поранену руку стиснутою в кулак, вона ходила по лабораторії, важко дихаючи, чекаючи, поки вщухне біль.

У звичайний день «бунт машин» не схвилював би її. У звичайний день, але сьогодні страх і смуток взяли гору над розумом. Вранці вони вирушають, повертаються на свій корабель, «Фіданцу», який вже був на орбіті Адрастеї. Ще кілька днів, і всі десять членів дослідницької групи

зануряться в кріосон, а коли вони прокинуться на 61 Лебедя за двадцять шість днів, кожен з них піде своєю дорогою, і з Аланом вона не побачиться... як довго, вона не знала. Щонайменше кілька місяців. А якщо не пощастить, то й понад рік.

Кіра заплющила очі, відкинула голову назад. Зітхнула, і зітхання перетворилося на стогін. Скільки б разів вони з Аланом не виконували цей танець, легше не ставало. Навіть навпаки, вона ненавиділа це, просто ненавиділа.

Вони познайомилися минулого року на великому астероїді, де корпорація «Лапсанг» збиралася видобувати корисні копалини. Алан проводив там геологічне дослідження. Вони провели разом на астероїді всього чотири дні. Увагу Кіри привернув сміх Алана та його скуйовджене, мідного кольору волосся, але вразила її старанність, з якою він виконував свою роботу. Він був справжнім фахівцем у своїй справі і зберігав спокій у дуже складних ситуаціях.

На той час Кіра вже так довго була самотньою, що була переконана - вона ніколи не знайде собі пару. І раптом, ніби якимось дивом, у її життя увійшов Алан, і ось так просто з'явився хтось, про кого можна було піклуватися. Людина, яка дбала про неї.

Вони продовжували спілкуватися, надсилаючи голограми з довгими повідомленнями через зірки, і завдяки везінню та бюрократичним маневрам вони ще кілька разів отримували призначення в одну й ту саму команду.

Але цього було недостатньо. Їм обом було недостатньо.

Два тижні тому вони звернулися до керівництва з проханням призначити їх на однакові місії як пару, проте гарантій, що їхнє прохання буде задоволено, не було. Корпорація «Лапсанг» розвивалася в різноманітних напрямках, мала занадто багато проєктів. Працівники були розкидані по всіх усюдах.

Якщо ж їм відмовлять... тоді для того, щоб мати змогу жити разом, їм доведеться змінити роботу, знайти таку, яка не вимагає постійних подорожей. Кіра була готова до цього, вона навіть переглядала вакансії в інтернеті минулого тижня, проте не наважувалася попросити Алана відмовитися від кар'єри в компанії заради неї. Принаймні поки що.

Тим часом їм залишалося лише чекати на рішення керівництва. Зважаючи на те, як довго повідомлення доходять до Альфи Центавра, а також на неквапливість відділу кадрів, відповідь можна було очікувати не раніше кінця наступного місяця. А на той час її та Алана вже відправлять у різні сторони.

Це було прикро. Єдиною втіхою для Кіри був сам Алан, завдяки йому все це мало сенс. Їй просто хотілося залишитися з ним, не переймаючись іншими дурницями.

Вона пригадала, як Алан уперше обійняв її, як прекрасно вона почувалася — в теплі та безпеці. І ще вона подумала про лист, який він написав їй після їхньої першої зустрічі — такий щирий і чуттєвий. Ніхто ніколи раніше не докладав для неї таких зусиль... У Алана завжди знаходився для неї час. Він проявляв свою прихильність до неї у великому і малому, наприклад, своїми руками зробив для неї футляр для мобільної лабораторії перед тим, як її відправили на північний полюс.

Ці спогади викликали у Кіри посмішку. Проте рука все ще боліла, і вона не могла забути про те, що буде вранці.

— А ну, вилупку! — вигукнула вона, підійшла до генного секвенатора і з усієї сили смикнула.

З протестуючим скрипом той зрушив з місця.

2.

Того вечора команда зібралася в їдальні, щоб відсвяткувати закінчення місії. У Кіри не було святкового настрою, проте традиція є традицією. Незалежно від того, пройшла експедиція вдало чи ні, її завершення варто відзначити.

Вона вдягла сукню — зелену з золотим оздобленням — і цілу годину збирала кучері високо на голові. Вийшло неідеально, але вона знала, що Алан оцінить її зусилля. Він завжди це робив.

Вона мала рацію. Щойно він побачив її в коридорі біля каюти, його обличчя засяло і він обійняв її. Вона поклала голову на його груди і сказала:

— Знаєш, нам не обов'язково йти.

— Знаю, — відповів він, — але ми маємо з'явитися на людях. — Тоді він поцілував її в чоло.

Кіра видавила з себе посмішку.

— Гаразд, твоя взяла.

— Моя дівчинка. — Він посміхнувся у відповідь і заправив їй за ліве вухо кучерик, що вибився.

Кіра зробила те саме з одним із його локонів. Її не переставало дивувати, наскільки яскравим було його волосся на тлі блідої шкіри. На відміну від інших, Алан, здавалося, ніколи не засмагав, незалежно від того, скільки часу він проводив просто неба або під лампами повного спектру космічного корабля.

— Гаразд, — сказала вона тихо. — Ходімо.

Коли вони прийшли, в їдальні було повно людей. Інші вісім членів дослідницької групи тіснилися біля вузьких столів, з колонок лунав улюблений скрем-рок Юго, Марі-Еліза роздавала чашки з пуншем, наливаючи напій з великої пластикової чаші на стійці, а Дженан танцював так, ніби випив літр шмурдяку. Може, так воно і було.

Кіра міцніше обійняла Алана за талію і з усіх сил намагалася зобразити на обличчі радість. Зараз був не час зациклюватися на гнітючих думках.

Не час... але вона нічого не могла з собою вдіяти.

Сеппо попрямував просто до них. Заради вечірньої події ботанік зібрав волосся у високий вузол, який лише підкреслював гострі риси його вузького обличчя.

— Чотири години, — сказав він, підійшовши ближче. Трохи напою вихлюпнулося з його чашки, коли він жестикулював. — Чотири години мені знадобилося, щоб відкопати підйомник!

— Вибач, Сеппо, — сказав Алан веселим голосом. — Я ж казав, що ми не могли дістатися до тебе раніше.

— Ех! Пісок потрапив навіть під скінсьют! Знаєш, як це незручно? Натерло шкіру в півдюжині місць. Подивіться!

Він задер край своєї пошарпаної сорочки, показуючи почервонілу шкіру на животі, там, де в неї врзався нижній шов скінсьюта.

Кіра сказала:

— Знаєш що, я пригощу тебе випивкою на «Виборзі», щоб загладити провину. Що скажеш?

Сеппо підняв руку і вказав пальцем у їхній бік:

— Це... буде прийнятною компенсацією. Але більше ніякого піску!

— Більше ніякого піску, — погодилася вона.

— А ти, — сказав Сеппо, тицьнувши пальцем у бік Алана. — Ти... врахуй.

Коли ботанік пішов геть, Кіра поглянула на Алана:

— Що це було?

— Гадки не маю, — засміявся Алан. — Але без нього буде дуже дивно.

— Ага.

Випивши і поговоривши з колегами, Кіра відійшла вглиб кімнати і притулилася до кутка. Вона не хотіла знову розлучатися з Аланом, але й прощатися з рештою команди теж було важко. За чотири місяці, проведені на Адрастеї, вони стали сім'єю. Дивною, химерною сім'єю, але все ж вона була їй небайдужою. Розставання буде болючим, і що ближче підходив цей момент, то більше Кіра усвідомлювала, наскільки сильним буде цей біль.

Вона зробила ще один довгий ковток пуншу зі смаком апельсина. Їй доводилося проходити це раніше — Адрастея була не першою потенційною колонією, куди компанія відправила її, — і після семи років, проведених у перельотах від однієї проклятої каменюки до іншої, Кіра почала відчувати неабияку потребу в... друзях. Сім'ї. Товаристві.

І ось їй доведеться залишити все це позаду. Знову.

Алан почувався так само. Вона бачила це в його очах, коли він ходив по кімнаті, розмовляючи з членами екіпажу. Вона подумала, що, можливо, хтось із них теж засмучений, але прикриває сум випивкою, танцями і занадто пронизливим сміхом, який не був цілком щирим.

Вона скорчила гримасу і допила пунш. Час долити.

С крем-рок бив гучніше, ніж раніше. Солістка групи Todash and the Boys завивала: «...втекти-и-и-и. А за дверима нікого. Агов, за дверима нікого нема. Крихітко, хто ж тоді стукає в двері?», і її голос переходив на тремтливе, тонке, як лезо, крещендо, яке звучало так, ніби її голосові зв'язки от-от луснуть.

Кіра відштовхнулася від стіни і вже збиралася підійти до чаші з пуншем, коли побачила Мендозу, боса експедиції, який пробирався до неї крізь натовп. Для нього це було легко, адже він був збитий, як бочка. Вона неодноразово думала, що він виріс на планеті з високою силою тяжіння, як-от на Шин-Зарі, але на її питання про це Мендоза відповів заперечно, стверджуючи, що походить з кільцевої космічної станції десь поблизу Альфи Центавра. Кіра не була цілком впевнена, що повірила йому.

— Кіро, треба поговорити, — сказав він, підійшовши ближче.

— Про що?

— У нас проблема.

Вона пирхнула:

— У нас завжди проблеми.

Мендоза знизав плечима і витер чоло носовиком, який дістав із задньої кишені штанів. На його лобі відбивалися яскраві відблиски кольорових гірлянд, підвішених до стелі, а під пахвами були плями.

— Не скажу, що ти помиляєшся, але цю проблему треба вирішити. Один з дронів на півдні зламався. Схоже, його збила буря.

— І що з того? Пошліть інший.

— Це занадто далеко, і у нас немає часу, щоб надрукувати заміну. Останнє, що виявив дрон, — це якась органіка вздовж берегової лінії. Треба перевірити до відльоту.

— Та годі вам. Ви дійсно хочете, щоб я вирушила туди завтра? Я вже класифікувала кожен мікроб на Адрастеї.

Через цю поїздку вона втратить ранок з Аланом. Та нехай вона буде проклята, якщо відмовиться хоча б від частинки часу, який їм залишилося провести разом.

Мендоза пильно подивився на неї з-під брів: мовляв, ти зі мною не жартуй.

— Правила є правила, Кіро. Ми не можемо допустити, щоб колоністи наткнулися на якусь гидоту, наприклад, на Бич. Ти ж не хочеш, щоб це було на твоєму сумлінні. Ти дійсно цього не хочеш.

Вона хотіла зробити ще один ковток і раптом збагнула, що її чашка все ще порожня.

— Господи, пошліть Іванову. Вона займається дронами і може впоратися з мобільною лабораторією не гірше за мене. Це...

— Поїдеш ти, — сказав Мендоза сталевим тоном. — О шостій нуль-нуль, і я не хочу більше нічого про це чути. — Потім він дещо пом'якшав. — Вибач, але ти наша ксено-біологиня, а правила...

— А правила є правила, — сказала Кіра. — Так-так. Я зроблю це. Але кажу вам, воно того не варте.

Мендоза поплескав її по плечу:

— Добре. Сподіваюся, що ти маєш рацію.

Він пішов, а периферійним зором Кіра побачила повідомлення: «Ей, крихітко, все гаразд? — Алан»

Вона подумки промовила свою відповідь: «Так, все добре. Просто додаткова робота. Розкажу пізніше. — Кіра»

З іншого кінця кімнати він весело показав їй великі пальці вгору, і її губи, незважаючи ні на що, розплилися в посмішці. Потім вона перевела погляд на чашу з пуншем і попрямувала до неї. Їй дуже хотілося випити ще.

Марі-Еліза, рухаючись з відточеною грацією колишньої танцівниці, наздогнала Кіру біля чаші. Як завжди, її губи злегка кривилися, ніби вона ось-ось посміхнеться... або видасть уїдливий дотеп (Кіра вже чимало їх вислухала). Вона була високою, а в блискучих чорних туфлях на підборах, які вона надрукувала для вечірки, виявилася на цілу голову вищою за Кіру.

— Я сумуватиму за тобою, chérie, — сказала Марі-Еліза, нахилилася і поцілувала Кіру в обидві щоки.

— Я також, — відповіла Кіра, відчуваючи, що до очей підступають сльози. Окрім Алана, вона найбільше подружилась із Марі-Елізою. Вони проводили цілі дні разом у польових дослідженнях: Кіра вивчала мікроби Адрастеї, а Марі-Еліза — озера, річки та підземні води.

— Ну, збадьорися. Ти ж писатимеш мені? Я хочу знати все про вас з Аланом. І я писатиму тобі. Домовилися?

— Так. Обіцяю.

Решту вечора Кіра намагалася не думати про майбутнє. Танцювала з Марі-Елізою. Обмінювалася жартами з Дженаном і дотепами з Файзелем. У тисячний раз похвалила Юго за його кулінарство. Боролася на руках з

Мендозою і програла. Жахливо фальшиво заспівала дуетом з Івановою. І за будь-якої нагоди вона обіймала Алана. Коли вони не розмовляли і навіть не дивилися одне на одного, вона відчувала його присутність і заспокоювалася від його дотику.

Коли Кіра випила чимало пуншу, друзі вмовили її дістати свою концертину. Колонки вимкнули, всі зібралися довкола — Алан обабіч Кіри, Марі-Еліза біля її колін, — і Кіра зіграла їм свою добірку космічних мелодій. І всі сміялися, танцювали, пили, і поки що все було добре.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ